

Az év legsikeresebb
detektívsorozata gyerekeknek!

3

MATEK- NYOMOZÓK

A karácsonyi rablás esete

Daniel Kenney & Emily Boever

Daniel Kenney és Emily Boever

MATEK- NYOMOZÓK

3

A karácsonyi rablás esete

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2022

ELSŐ FEJEZET

DECEMBER 23., 15:14

A nehéz ajtó nyikorogva tárult ki. A 37066-os számú fogoly korábban mindössze egyszer járt ebben a teremben, de azt tudta, hogy az asztalhoz kell leülnie, hogy ott várja a telefonhívást, ami bármelyik percben befuthatott.

A telefon csak egyszer csörrent meg, ő már fel is kapta.

– Mi tart ilyen sokáig? – csattant fel a fogoly.

– Türelem, türelem! – szólalt meg a hang a vonal túlsó végén.

– A főnöke azt ígérte, hogy ha előállok egy tervvel, akkor áthelyeznek máshova. Az összes idióta kérdéssüket megválaszoltam, akkor miért nem állják a szavukat?

– Ez talán megdöbbenően hat majd – szólalt meg ismét a hívó –, de úgy aláásni a jogrendszert, hogy egy elítélt csalót egy kevésbé szigorúan őrzött börtönbe helyezzenek át, időbe telik, még a Főnöknek is.

– Azt kétlem – tiltakozott a fogoly. – És nem akarom ezen a helyen tölteni a karácsonyt.

– Az jó – mondta a hívó –, mivel épp a kezemben tartom az áthelyezési megbízását. Holnap ilyenkorra már egy alacsony biztonsági szintű börtönben lehet, épp időben ahhoz, hogy szentestére felakasztgassa a harisnyáit.

A fogoly hűvösen felnevetett.

– Miért van az az érzésem, hogy még tennem kell valamit, mielőtt kézbesítenék azt a megbízást?

– Most, hogy említi – folytatta a hívó –, tényleg akad még egy aprócska valami, amit a Főnök tudni szeretne. Maga egész életében Ravensburgban élt, árulja már el nekem: holnap reggel mikor kezdenek gyülekezni a gyerekek a Fő utcán?

– Ez könnyű. Amikor kölyök voltam, mi... – Hirtelen valami bekattant a fogoly fejében. A hívó eddigi, véletlenszerűnek tűnő kérdései a tervekkel kapcsolatban hirtelen értelmet nyertek. Egy gyötrelmes pillanaton belül pedig felsejlett az igazság. – Várjon csak egy percet! Maguk azt tervezik... De hát azt nem tehetik! Nem, azt nem fogom megengedni, hogy...

– Legyen nagyon óvatos, hogyan fejezi be ezt a mondatot! – szólt bele a hang a telefonba. – Ez egy egyszerű

és megismételhetetlen ajánlat, és hatvan másodpercen belül lejár. Válaszolja meg a kérdésemet, és egy órán belül a buszon lehet! Tagadja meg a választ, és a következő évtizedet ott fogja tölteni, ahol most van. Na, melyik legyen?

A fogoly mindkét kezével az asztalra támaszkodott, és a kérdésen törte a fejét. Az eddigi dolgok is mind illegálisak voltak, de ez... Ez más volt. Ez most... figyelmeztetnie kell a zsarukat! Ugyanakkor, persze, egy icipici kérdés megválaszolása nem egyenlő a bűntény elkövetésével. Egy egyszerű kérdés. Ez a hely pedig elviselhetetlen. Más ebben a helyzetben nem ugyanígy döntene?

A falra akasztott régi óra alapján tizenöt másodperce maradt. Tíz. Öt.

A 37066-os számú fogoly meghozta a döntést.

MÁSODIK FEJEZET

SZENTESTEI HAGYOMÁNY

– Stanley Robinson Carusoe – szólalt meg Gertie, Mabel bizstrójának egyik bokszába hajolva, hogy végignézze, amint Stanley számokat firkál egy papírlapra.

– Te még karácsony szentestéjén is matekozol? Neked tényleg rengeteg problémád lehet.

Stanley feljebb tolt a szemüvegét az orrán, olyan magasra, ahogy csak lehetett.

– Helyesbítés, Gertie. Igazából *egyetlen* problémám van, és kezd nagyon idegesíteni.

– De miért aggódsz Mr. Beagle szorgalmi feladatán, amikor már így is 100% fölött teljesítettél matekon? Szükséged van segítségre?

– Nem hiszem. Egyedül is meg tudom oldani.

– Te tudod – felelte Gertie, aztán inkább folytatta a beszélgetést Charlotte-tal és Felixszel. – Minek is nevezted ezt az izét? – kérdezte Felixtől.

Felix épp egy összegyűrt szalvétát egyensúlyozott a villáján.

– Gyereketőnek – mondta. – Becsatolod magad, meghúzod a kart, a cucc pedig kilő téged úgy tizenöt méterre. Akarok egyet.

Charlotte összefonta a karját.

– De hát ez lehetetlen.

– Akkor nem, ha van rajtad *bukósisak*. – Felix nagyot lendített a villáján, hogy demonstrálja a mozdulatsort.

A szalvéta úgy csapódott be Charlotte két szeme közé, hogy a lánynak még pislogni se maradt ideje. Végül halkán felmordult.

– Ha ez még egyszer előfordul...

– Lassú és fájdalmas halált fogok halni?

Charlotte az ujjaival dobolt az asztalon.

– Akkor értjük egymást – mondta, majd a kedvenc sarokbokszuk befagyott ablakára mutatott. – Na de, igazából azt akartam mondani, hogy úgysem fogod tudni kideríteni, mi van azokon az ajtókon túl.

Stanley felpillantott a matekpéldájából, hogy megnézze, merre mutat Charlotte. Az utca végén álló öreg téглаépület volt az, amire egy ősrégi, kézzel faragott fatáblát akasztottak ki.

– Charlotte-nak igaza van – ismerte el Stanley, majd vissza is tért a számokhoz. – Nem lehetséges.

Felix közben munkához látott, és összegyűrt egy újabb szalvétát.

– Én mondom nektek, van odabenn egy Gyerekető. Együtt járok tesiórára egy sráccal, akinek az anyukája hallotta, hogy a postás mesélt róla a nagymamája szomszédjának. – Felix hátrahúzta a villája fejét, majd előrepöccintette. Ez alkalommal a papírgalacsin valaki mást talált telibe a két szeme közt.

– Áúcs! – kiáltott fel Gertie. Megdörzsölte az orrát, majd az asztal felett megpróbálta megcsapkodni Felixet, de rövid karjával még csak a közelébe sem ért. – De mégis ez a... – dadogta. – Akárkiről is beszélünk, hogyan jutott keresztül az összes őrülden szupertitkos biztonsági rendszeren? A hazugságvizsgálókon? Az aligátorokon?

Gertie minipalacsintája megérkezett. Barátságosan rámosolygott a pincérnőre.

– Köszí szépen, Mabel!

Mabel letette a juharszirupot az asztalra, és visszamosolygott.

– Mit felejtettem el? Kérsz extra vajjat?

– Ez az! – szólalt meg Stanley.

– A micsoda? – kérdezte Gertie.

– Extra vaj. Mármint extra cucc... A matekpéldám... Á, ne is figyeljetelek rám.

Stanley gyorsan befejezte a számítást. A megoldás végül egyszerű volt, de maga a feladvány bonyolultnak *tűnt*, mivel nagyon sok extra információ állt rendelkezésre, amiről Stanley azt *hitte*, hogy fontos a példa megoldásához. De kiderült, hogy ez nincs így. Mr. Beagle, Stanley matektanára, az ilyen információkat *felesleges információ*nak nevezte.

Stanley letette a ceruzáját, a többiekre nézett, és végül felsóhajtott.

– Oké, most már tudok koncentrálni a karácsonyra.

– Most először szúrta ki az előtte heverő reggeli menüt, közelebb is húzta magához. Szokás szerint az áfonyás muffint odadobta Charlotte-nak.

Gertie juharszirupot öntött a tányérjára, és meg rázta a fejét.

– Mint ahogy már említettem, Stanley, neked tényleg rengeteg problémád lehet. Szóval, hogy felzárkózz az élénk beszélgetésünkhöz, most épp Charlotte-on a sor, hogy megossa velünk, szerinte mi lehet Mr. Douglas pincéjében.

Charlotte letette a muffint, és összefonta két kezét.

– Már mondtam nektek, lehetetlen kideríteni. Bár Mr. Douglas nem tart aligátorokat egy veremben, mint ahogy azt Gertie hiszi, azt azért mindenki tudja, hogy vannak ott csapóajtók, amik egy tömlöcbe vezetnek.

– Egy tömlöcbe? – kérdezett vissza Stanley.

Charlotte megvonta a vállát.

– Aha, ahol a birtokháborítókat tartják fogva, amíg csak meg nem halnak.

Stanley felkacagott.

– Mr. Douglas játékboltjában nincsenek sem aligátorok, sem tömlöcök. Nincs ott semmi sötét vagy félelmetes.

– Legalábbis szerinted – kötekedett Gertie, miközben egy hatalmas falat palacsintával birkózott.

Ahogy kinn egyre hangosabban zúgódott a tömeg, Stanley és barátai odafordultak, hogy az ablakon át vessenek még egy pillantást a régi épületre. A Ravensburg Első Bankja és Graham Vegyesboltja között álló játékboltban nem volt semmi különös. Kopottas vörös téglából álló homlokzata illett a Fő utca összes többi épületéhez. Két részlete miatt azonban mégis kilógott a sorból. Először is, épp ezen az épületen állt

egy gyönyörűen kifaragott fatábla, *Douglas és fiai, játékok minden korosztálynak* felirattal. Másodszor pedig, jelen pillanatban magas, keskeny ablakait lelakatolt, zöld redőnyök borították.

Felix megköszöri a torkát.

– Nem azért, hogy panaszkodjak, Mabel – kiáltott az elülső pult felé –, de ezekkel a papírmennükkel nem igazán lakom jól.

– A reggelijét máris felszolgáljuk, Felség. De végére is, ön megrendelte a menüsor teljes bal oldalát. Eltart egy ideig mindent elkészíteni.

Felix megrázta a fejét.

– Nem tettem ilyet. Direkt kihagytam az áfonyás palacsintát, csak hogy felrázzam a dolgokat.

Mabel orrlyukai egészen kitágultak, ahogy letett egy tál gőzölgő zabkását Charlotte elé.

– A ház ajándéka, drágám.

Charlotte mosolyogva megrázta a fejét.

– Köszönöm, Mabel, de igazán nem szükséges.

– Dehogynem! Mármost... Amúgy is, boldog karácsonyt, Charlotte! És ráadásul... Nos, hagyom, gyerekek, hogy megvitassátok a legújabb pletykákat a játékokról. De én mondom nektek, csak az időtöket vesztegetitek. Stanley-nek egy dologban igaza van: Douglas boltjánál nincsenek sem csapóajtók, sem aliátorok, sem egyéb nonszensz.

Stanley grimaszolva a barátaira nézett.

– Látjátok?

– Az az igazság – folytatta Mabel –, hogy mindenki nagyon jól tudja: egy vérfarkasfalka őrzi a játékok titkát, és ez mindig is így volt, amióta az eszünket tudjuk.

Stanley fejcsóválva nézett Mabelre, aki visszacsintott a fiúra.

De a kétkedése ellenére Stanley is jól tudta, hogy Mr. Douglas játékboltja nem szokványos játékbolt, hanem igenis titkokat rejt.

Hiszen minden évben, a hálaadást követő napon, épp akkor, amikor az ország jelentős részének ünnepi örülete a tetőfokára hág, Douglas üzlete bezárja kapuit, és még a redőnyt is leereszti. Bizony ám, bezár az év játékvásárlás szempontjából legforgalmasabb időszakában! És ez idő alatt Mr. Douglas nekiáll egyedi játékokat készíteni... amik épp karácsonyra készülnek el.

Mióta Mr. Douglas dédapja elkezdte a hagyományt, egyszer sem fordult elő, hogy akár csak egyetlen játék titka is kiszivárgott volna a külvilágba szenteste előtt. De ez persze nem gátolta meg Ravensburg többgenerációnyi gyerekeit abban, hogy vad találgatásokba bocsátkozzanak. Valójában ez is a hagyomány részét képezte.

Minden évben, szenteste napján, a Ravensburgban lakó gyerekek korán keltek, hogy elzarándokoljanak Mr. Douglas üzletéhez. Amióta a város legidősebb lakosai az eszüket tudják, az aktuális Mr. Douglas

minden évben, pontosan délelőtt tíz órakor lassú léptekkel végigsétált a Fő utcán egy csilingelő kulcszórával a kezében. A gyerekek pedig követték őt, igazi tömeget képezve, mivel a játékkészítő kifejezetten lassan ballagott a régóta várt leleplezésre.

Ebben az évben szenteste reggelén Felix még csak a menü bal oldalának felét falta be, amikor Stanley-nek feltűnt, hogy már 9:55 van. Ideje volt indulni. Könyökével megbökte Felixet, majd Charlotte és Gertie felé biccentett, akik épp pár dollárt hagytak az asztalon, mielőtt kibújtak volna a bokszból, hogy aztán az ajtó melletti fogasról leakasszák a kabátjukat.

Stanley épp a kabátjába bújt bele, amikor észrevett egy nagy posztert a bejárati ajtó melletti hirdetőtáblán.

Gertie odalépett mellé, és színlelt izgatottsággal olvasta fel a poszter feliratát.

– Shakespeare a jégen! – mondta. – Előadás Ravensburg csodás lakóinak örömeire és szórakoztatására, előadja egy csupa sztárokból álló társulat, amelyet nem más vezet, mint... – Gertie felkapott egy fekete krétát a recepcióról, és kuncogva bajuszt rajzolt a főszereplő arcára. – Mint a lenyűgöző Miss Pollyanna Partridge. December 26-án a Ravensburgi-tónál, délidőben.

Gertie a levegőbe emelte a kezét.

– Délidőben? Mégis ki mond olyat, hogy délidőben?

– Polly Partridge? – szólalt meg Stanley.

Gertie még erősebben szorította a krétát.

– Ez az okoskodó szókincs pedig igazán megérdemel egy szakállat is, nem gondoljátok?

Stanley hátrafordult, a többieket kereste. Kiszúrta Felixet, amint búcsúcsókokat dobál a bokszuknak.

– Mindent köszönök, bal oldal. Utállak így hátrahagyni! – szabadkozott Felix a reggelije maradékának.

Mabel megrázta felé a konyharuháját.

– Menj a többiek után, te vörös fejű konyhamalac! És jó szórakozást. És boldog karácsonyt!

Stanley tartotta az ajtót Charlotte-nak, a kilincs köré tekert csengettyűsor pedig hangosan csilingelt.

– Köszí – mondta Charlotte.

– Nincs mit. Velünk jössz?

Charlotte elfordult, majd a zsebébe csúsztotta a kezét.

– Idén nem. Nem baj? Inkább sétálni lenne kedvem.

– Oké. Nos, akkor később találkozunk a lombházban.

Charlotte küldött felé egy szomorkás mosolyt, mielőtt útnak indult volna.

Stanley visszapillantott Gertie-re, aki épp Felixet rángatta el a reggelijétől. Stanley hangosan kacagott rajtuk, és közben becipzárta a kabátját.

De abban a pillanatban, hogy kilépett a bisztróból a Fő utcára, hógolyók robbantak az arcába.

HARMADIK FEJEZET

AZ IGAZI MEGLEPETÉS

Huhogás hallatszott minden irányból. Az Irodalom Klub tagjai négyméteres félkörben helyezkedtek el a hóborította Stanley körül.

– Csak nem pisis Stanley-t látják szemeim a hótakaró alatt – szólalt meg egy magas, vékony lány a csoport közepén.

Gertie Stanley elé lépett.

– Csak nem Miss Pollyanna Partridge-t látják szemeim? Egész jól áll a rövid haj, Polly. Bár szerintem jobb lett volna, ha meghagyod hosszan... és kéken. A kék tényleg a te színed.

Polly átható tekintettel méregette Gertie-t.

– Hozzám beszélsz, Törpilla?

Gertie kivillantotta a fogát.

– Hozzád és a többi nyelvtanrendőr tuskóhoz, akiket a barátaidnak nevezel.

Polly ökölbe szorította a kezét, és meglódult előre. Gertie ugyanígy tett.

– Most lerendezzük ezt, Partridge, te meg én! – kiáltotta Gertie. – Egyszer s mindenkorra. Briliáns, meg nem-értett, az átlag hatodikosnál kissé alacsonyabb géniusz-per-bombázó, kontra Baktériumkirálynő.

Polly csikorgatta a fogát.

– Két megjegyzés, te kis mitugrász. Először is, lehet, hogy géniusz-per-bombázó vagyok, de igazából magasabb is vagyok az átlagnál. Másodszor pedig, te nem baktérium vagy. Hanem valami sokkal rosszabb.

Gertie arca elvörösödött, majd rávetette magát Pollyra.

De hirtelen a semmiből előbukkant egy kéz, ami elválasztotta őket, megragadta Gertie-t, és arrébb rángatta.

– Hölgyeim, hölgyeim! – szólalt meg Felix. – Van az erőszaknál jobb módja is a nézeteltérések rendezésének. A cukorka, például. Vagy a Benedict tojás. Aztán ott van még a tripla csokis brownie, a borsmentás csoki, a mentás-csokis jégkrém... A végtelenségig folytathatnám. Szóval simítsuk el inkább a dolgokat, rendben? Én kezdem. Polly, hadd mondjam el, hogy ha te vagy a Baktériumkirálynő, akkor te vagy a legcsinosabb baktérium, amit valaha láttam. És, ha szabad

bátorkodnom, bármelyik férfi szerencsés lenne, ha egy ilyen baktérium támadná meg.

Ekkor egy hógolyó találta el Felix arcát. Gertie dobta meg vele.

– Te mégis kinek az oldalán állsz? – csattant fel.

– Várj! – nézett Polly Felixre. – Ezt te *bóknak* szántad?

Most Felixen volt a sor, hogy elvörösödjön. Kezét a zsebébe mélyesztette, és akkorát nyelt, hogy Stanley látta, amint a gombóc végighalad a torkán.

– Nem lehetne inkább, hogy mind csak kijövünk egymással? – nyöszörgött.

Ekkor azonban morajlás söpört végig a tömegen. Mr. Douglas kilépett a Fő utcára, és egyenesen a játékboltja felé tartott.

Stanley megfordult, hogy szembenézzen az ellenségével.

– Komolyan mondom, Polly – szólalt meg –, nem tudnál legalább karácsonykor tűzszünetet tartani?

Polly megvonta a vállát, és felvihogott. Majd drámaian kitárta a karját, és így szólt:

Karácsonykor rózsát nem áhitok,

Se május zöld virányain havat;

Mindent csupán a maga idején.¹

És, Stanley, a háborúnak mindig itt van az ideje.

¹ William Shakespeare: *Lóvá tett lovagok / Felsült szerelmesek*. (Rákosi Jenő fordítása)

Az Irodalom Klub felbőgött.

– Tartogasd az előadást a jégre – szólt közbe Gertie. – Akármennyire is szeretném átrajzolni az arcberendezésedet, Stanley-nek igaza van. Mégiscsak karácsony van. Még ha ti, sznobok nem is vagytok hajlandóak helyesen cselekedni, én személy szerint nem fogok lealacsonyodni a ti szintetekre. Szóval: boldog karácsonyt, Irodalom Klub. És remélem, a fa alatt sok széndarab vár majd benneteket², amire igazán rászolgáltatok.

– Hmm – szólalt meg Polly. – A beszéded talán meg is érintett volna, ha nem elégítene ki az a tudat, hogy pisis Stanley minden erejével próbálja álcázni, mennyire fázik, miközben a nedves, hideg latyak végigfolyik az ingén. Melegséges karácsonyt nektek is, Mattek Droidok!

Azzal Polly csettintett egyet, és az Irodalom Klub tagjai visongva továbbálltak.

– Tudod, Gertie – kezdte Felix –, néha az az érzésem, hogy igazad van vele kapcsolatban.

– Mármost úgy érted, hogy Polly egy semmirekellő, gonosz, zombiszerű lény, aki egy mocsár mélyéről bújt elő?

– Nem – felelte Felix. – Hanem hogy nagyon jól állt neki a kék haj.

² Amerikai hagyomány, hasonlóan ahhoz, ahogy Magyarországon a „rossz gyerekek” virgácsot kapnak a Mikulástól.

Gertie kieresztett egy ádázul förtelmes, és mégis teljesen néma sikolyt. Mindkét kezével tépte a haját, majd megpördült, és faképnél hagyta őket.

Felix megvonta a vállát.

– Valami rosszat mondtam?

– Jól vagy, Stanley? – hallatszott egy aggodalmas hang.

Stanley megfordult. Charlotte volt az.

– Visszajöttél? – kérdezte Stanley.

– Arra gondoltam, talán szükségetek van némi segítségre a Görény Osztaggal – magyarázta Charlotte.

– De úgy tűnik, lemaradtam a mókáról.

A körülöttük álló tömeg ekkor üdvrivalgásban tört ki. Mr. Douglas megérkezett az ajtóhoz, és arccal a tömeg felé fordult. Kulcsát a levegőbe emelte, csilingelt vele, a városi gyerekek pedig teljesen megőrültek tőle.

Az izgalom felvillanyozó volt, Stanley teljesen meg is feledkezett Pollyról és az ingében csordogáló lattyakról. Mert Stanley számára – ahogyan az összes többi gyerek számára is, aki valaha belépett az öreg téglapületek ajtáján – Mr. Douglas játékboltja semmihez sem volt fogható. A régi korok fafaragó kézművesége és a legfejlettebb elektromos technológia olyan kombinációját nyújtotta, amelynek hála a végtermék teljességgel egyedülálló lett.

Stanley még emlékezett arra a Lincoln farönkkészletre, amit Mr. Douglas boltjából kapott még kis korában. A farönkökből egy hagyományos rönkházat lehetett építeni, de ha az ember megfelelően illesztette egymáshoz az elemeket, akkor egy távirányítható farobotot is össze tudott állítani belőle. Aztán ott volt az a focilabda, amit következő évben az apukája vett neki. Pont úgy nézett ki, mint akármelyik másik habszivacs labda, egészen addig, míg vízre nem bocsátották. Ekkor ugyanis lesüllyedt a medence aljára, és úgy lőtt ki onnan, mint egy rakéta.

Stanley tudta, hogy Mr. Douglas ezeket az egyedi játékokat hihetetlen kezügyességének és tudományos ismereteinek ötvözésével hozta létre. Mégis, volt bennük valami, ami egészen... varázslatosnak hatott.

És attól csak még varázslatosabbak lettek, hogy Mr. Douglas nem csak azoknak a gyerekeknek készített játékokat, akik aznap reggel köré gyűltek. A kézművesmester minden évben készített egy játékot az

összes kisgyerekeknek, aki karácsonykor a ravensburgi kórházban feküdt, és egy szintén hosszú ideje fennálló Douglas-hagyomány keretében szenteste ő maga szállította ki nekik a játékokat, ráadásul teljesen ingyen.

– Nos, gyerekek – szólalt meg Mr. Douglas mély, megnyugtató hangján. – Ma reggel hat órakor befejeztem a legutolsó játékomat is, majd bezártam a boltomat, és hazamentem kicsit enni és pihenni – közölte egy hatalmas ásítás kíséretében. – És ha megengeditek, most azonnal szeretnék hazamenni és pihenni még egy keveset.

– Neeee! – kiáltott fel Stanley és az összes többi gyerek, ahogy tették azt minden évben, amikor Mr. Douglas cukkolni próbálta őket.

A férfi gurgulázva kacagott.

– Jól van, jól van. Azt hiszem, akár ki is nyithatom az ajtót.

– Igeeeeen! – kiabáltak a gyerekek, ezúttal még hangosabban.

Mr. Douglas ismét felnevetett, majd az ajtó felé fordult. Egy nagy méretű fémkulcsot dugott a nyílásba, úgy hadonászott vele, mintha nem tudná, hogyan működik, majd a földre ejtette a kulcscsomót. Mint ahogy minden egyes évben. És ahogy minden évben, ennek láttán Stanley, a barátai és a többi gyerek egy emberként mordult fel.

A várakozás elviselhetetlen volt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mr. Douglas felvette a kulcsokat, a legnagyobbat visszahelyezte a lyukba, és kétszer elforgatta. Csillogó szemmel nézett vissza a tömegre.

– Remélem, tetszeni fog nektek!

Egyik kezével belökte az ajtót, a gyerekek pedig a férfi másik karja alatt nyomakodtak be az üzletbe.

Stanley már hallotta az elsőként érkezők kiáltozását és sikítését, és arra gondolt, Mr. Douglas biztosan túltett saját magán is idén. *Talán tényleg van odabenn egy Gyerekvető.*

Amikor Stanley a bolt felé tartva elhaladt Mr. Douglas mellett, hálásan megköszönte a férfinak. Erre Mr. Douglas, mint mindig, most is így felelt:

– Nagyon szívesen, Stanley!

De ahogy Stanley benyomakodott a boltba, rájött, minek is szólt a sikítés és a kiabálás. Mert nem az izgatottság sikolyai voltak. Hanem a rémület sikolyai.

Mr. Douglas játékboltja ugyanis üres volt.

Teljesen csupasz.

Egyetlen varázslatos játék sem volt a hatalmas, varázslatos helyen.

Stanley hátrafordult, hogy ellenőrizze, nem valamilyen tréfa áldozatai lettek-e. De amikor meglátta Mr. Douglast, aki utána lépett be az üzletbe, azonnal tudta, hogy ez nem tréfa.

Mert amint Mr. Douglas körbenézett, a földre ejtette a kulcsait, a fejéhez kapta mindkét kezét, és felordított.